

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

haja kot priloga „SLOVENCU“ vsačer vsak prvi in tretji četrtak meseca. Ako je ta dan praznik, iside „DOMOLJUB“ dan prej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semelkih ulicah št. 2. Naročnina in inserati pa opravništvu „DOMOLJUBA“ Vodnikove ulice št. 2. — Naznanila se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 17.

V Ljubljani, 1. septembra 1892.

Letnik V.

POZDRAV

prvemu slovenskemu katoliškemu shodu.

Veséli bela se Ljubljana,
Ko množica je krasna v Tebi zbrana.
Ko Ti poslal slovenski svet
Sinóv je svojih cvet,
Ki so v ljubezni gorki, mili,
Navdušeni se tu združili.

Z Gorenjskega, kjer gôr orjake
Kipeti gledamo v oblake;
Z Dolenjskega, kjer trte zelenijo,
Gorice solčne venčajo, krasijo;
Z Notrânskega, z dezele skalovite,
Kjer pod zemljó so čuda skrite;
Možakov trume so vesele
V Ljubljano belo prihitele.
Zeleni Štajer, stari Gorotan
Je danes tukaj zbran.
Z dezele, kjer morjé Jadransko
Valove pólje na zemljó slovansko;
Od tam, kjer Soča z vodo hladno, jasno
Deželico zaliva milo, krasno;
Možje so zbrali se sloveči,
Za sveto stvar goreči; —
Slovenije prevrli sini
V zvestobi Bogu, caru, domovini
So vsi edini.

Oj, dobro došli bratje naši pravi,
Bodite v hiši materinski zdravi;
Pozdravljeni v Ljubljani starodavni,
V Ljubljani — majki naši slavni!
V prid veri sveti, naši diki,
Krepsti, vednosti, omiki,
Za splošno bratov blagostanje
Je Vaše delovanje — zborovanje.
In delo tako vredno res
Je blagoslova iz nebes;
Zató nebó obilo
Bo blagoslov na Vas rosilo.
Vi zemljo bote izorali,
In v brazde dobro seme nam vsejali:
Kali naj seme, naj veselo rase,
Obile naj rodi nam klase!

J. Bile.

Kaj je novega po Slovenskem?

Z Vrhnika. (Pripravljali slovenski katol. shod.) Zopet nam je poročati o pripravljalnem katoliškem shodu, ki se je vršil, dué 21. t. m. na Vrhniki pred katoliškim shodom.

Nedelja je bila. Krasno vreme je privabilo na tisoče ljudstva na res prijazni griček sv. Trojice, odkoder se odpira vel časten razgled proti Borovnici in „beli Ljubljani“. Do tritisoč ljudi se je zbralo pred podružniško cerkvijo iz vrhniške in sosednih župnij, in mej njimi mnogo odličnjakov.

Čast. gosp. P. Bohinjec, tajnik lokalnega odbora vrhniškega za katoliški shod, opraviči po boleini zadržanega predsednika lokalnega odbora, velečast. gosp. delana Janeza Koprivnikarja, ter predlaga čast. g. Ivana Berganta, župnika logaškega, za predsednika.

Ta pozdravi navzoče, otvori zborovanje, ter predstavi prvega govornika, čast. g. vikarja Andreja Kalana, ki v lepih, poljudnih in navdušenih besedah, prepletelih z raznimi podobami iz življenja, pojasni namen in pomen katoliškega shoda, poudarja posebno versko prepričanje, katoliško zavest in možato odločnost.

Blagorodni gosp. Fran Povše, deželni in državni poslanec, je govoril o gospodarskih razmerah. Razkrival je s čutečim srcem rane, ki mučijo kmeta, ter našteval in pojasnoval pomočke zoper propadanje kmetijskega blagostanja, zajemajoč iz svoje skušnje kot kmetovalec in poslanec. Omenjal je velikih davkov, dragih poslov, domovinske pravice, konkurence ameriških pridelkov, razko-

savanja zemljišč, zavarovanja proti ognju in za železnične železnice, prisilne legalizac je, in reševal ta vprašanja na podlagi resolucij.

Prečast. gosp. kanonik Karol Klun, deželni in državni poslanec, pojasnoval je po naših razmerah versko šolo, bodisi osnovno, bodisi srednjo, bodisi visoko, ter prar po skušnji in življenju po domače raztolmačil pomen verske šole. Dotaknil se je tudi posvečevanja nedelj in praznikov na podlagi resolucij ter pokazal ta madež nekatiškega življenja z drastičnim dogodkom.

Nato predlaga čast. g. kapelan P. Bohinjec nastopno resolucijo, ki je bila enoglasno sprejeta:

„Gledé na to, da je sv. katoliška cerkev vselej najbolj skrbela za večni in častni blagor slovenskega naroda;

gledé na to, da je sv. katoliška cerkev največ storila za izobrazbo in napredek slovenskega naroda, bodisi za šolo, bodisi za uravnost, bodisi za tisk, bodisi za vedo in umetnost, bodisi za kmetijstvo, bodisi za obrt in rokodelstvo;

gledé na to, da je bila sv. katoliška vera vselej najtrdnejša zaslomba slovenski narodnosti in v najhujših časih celo edina zavetnica;

gledé na to, da je posebno v zadnjih desetletjih zložno delovanje slovenskih veljakov na podlagi načel katoliške vere in materinega jezika blagodejno pospeševalo duševni in gmotni napredek slovenskega naroda;

gledé na to, da se je v zadnjem času zložno de-

Listek.

Srečna pomota.

Lepega jutra meseca junija pomikal se je počasi po prašni veliki cesti star poštni voz proti grajščini Dobrški. Spredaj na vozu je dremal poštni hlapec, notri sta sedela dva gosposka človeka, naslonjena vsak v svoj kot. Molčala sta ter bila globoko zamišljena. O starejšem bi rekli, da je brzkone kak igralec ali zdravnik. Velika, srebrna očala, visok, do brade segajoč zavratnik, resen obraz, žive oči, vse nam pravi, da se ne motimo. Na mlajšem popotniku ne opazimo ničesar, kar bi nas posebno zanimalo, družega ne moremo reči o njem, kakor da je mlad in čeden gospod.

„Bogomir“, pretrga naposled starejši potnik molčanje, „kesam se, da sem te vzal s seboj; čim bolj premišlujem značaj svojega sošolca, tem bolj se mi podira nada, da se ti posreči tvoja namera. Ne veš, kako trdovratni so taki ljudje!“

„Jaz pa menim“, zavrne ga mladi gospod, „da zaradi neznatnega razpora iz dijaških let oče ne bo onesrečil svoje edine hčere na veke. Pa naj mi tudi odkloni prošnjo, poskusiti hočem vendar zadnjikrat.

Ako mi izpodleti i danes, ter Kristina res ne bo moja, potem“

„Bodeš vzel drugo“, pristavi šaljivo oni, in zopet sta molčala oba.

Menda je že uganil bralec, da sta gospoda, ki se vozita z našo pošto, oče in sin. Predpustom se je seznanil le-ta v mestu s hčerjo grajščinskega oskrbnika Dobrškega. Kristini je bil tudi Bogomir po mislih in odsihdob sta se rada videla, ter živela v lepi nadi, da ju kmalu združi sveti zakon v ljubezni za celo življenje. Toda Kristinin oče je bil drugačnih misli. Komaj je zvedel o tej ljubezni, pisal je hčeri v mesto, da naj pride nemudoma domov; zajedno ji je ostro prepovedal občevati z Bogomirom.

Kmalu zvesta ženin in nevesta, da je med očetoma star razpor še iz šolskih let, kateri se še zdaj ni polegel zlasti zaradi tega, ker je vsled usode svetovalec Serer postal predstojnik Dobrškega gospoda oskrbnika.

Kdo je bil tega bolj žalosten nego Kristina in Bogomir! Vendar sta gojila oba nado, da se nesrečni prepir srečno poravna, zlasti, ker je grajščinska gospa Bogomiru pisala, naj pride prilično osebno na Dobrče in, vsi skupaj bodo nedvojbeno zmogli trdovratno srce očetovo.

Prilika se je kmalu ponudila Bogomiru. Njegov oče je dobil nalog, da uradno pregleda vse cesarske grajščine. Moral je torej tudi na Dobrče. Komaj zve sin to novico, hoče po vsi sili z očetom, da poskusi zadnjikrat z vsi

lovanje mej nami jelo rušiti, ker so se nekateri Slovenci ločili od stare slovenske zastave, boreče se za „vero, dom, cesarja“;

gledé na vse to izjavlja pripravljalni slovenski katoliški shod na Vrhniki, da je tudi za naprej duševni in gmotni napredek slovenskemu narodu zagotovljen le na podlagi načel katoliške vere in slovenskega jezika, ter zato z veseljem pozdravlja ukrepe, o katerih ima sklepati prvi slovenski katoliški shod, in kateri merijo na to, da tudi v bodoče Slovenci zložno delujejo za svoj dušni in gmotni razvoj kot verni otroci katoliške cerkve, zvesti sinovi slovenske domovine in udani podložniki avstrijske države!“

Prečast. gosp. kanonik Karol Klu n poprime zopet besedo, spominja se godovojaka današnjega, sv. Joahima, patrona sv. očeta Leona XIII., in rojstvenega dne presvetlega cesarja (18. t. m.), ter zakliče obema krepak „živio!“, kateremu se je občinstvo navdušeno trikrat odzvalo.

Blagorodni gosp. župan Gabr. Jelovšek zahvali častite in cenjene gospode iz Ljubljane, da so se potrudili priti na Vrhniko in prirediti tako veličasten shod.

Naposled čast. gosp. predsednik L. Bergant povpraša, ako kdo želi besede, in ker se nikdo ne oglasi, zahvali in pohvali zbrano občinstvo, da se je tako obilno udeležilo današnjega shoda in tako pazno poslušalo govornike, ter sklene zborovanje.

To je bil torej zadnji, in lahko rečemo, najkrasnejši pripravljalni shod. Taka obilna udeležba in tako odlični govorniki! Toliko ljudstva in tako uzoren red! Ves čas je vladala resnobna tihota; le pok topiča je naznanjal začetek novega govora. Pazno in neutrudljivo je poslušalo občinstvo, tako, da je vskliknil neki poslušalec,

odločnostjo svojo srečo. Ta mu sicer odsvetuje, češ, da je itak vse prizadevanje zaman. Ker se sin ne dá pregovoriti, vzame ga s seboj, dasi silno nerad.

II.

Hlapec se je prebudil ter mahnil z bičem po konjih, ki pa se zanj nista dosti zmenila. Precej visoko je bilo že sonce, ko se ustavi pošta pred gradom. Gospoda izstopita, ter gresta do velikih vrat, ki so bila zaklenjena.

Kadar namerjamo izvršiti kaj imenitnega, zdi se nam pomenljiva vsaka, tudi najmanjša okolnost. Zato pravi natihoma oče: »Bogomir, ako bo nama srce oskrbnikovo tako trdovratno zaprto, kakor njegova vrata, slaba se bode godila nama.« Tudi temu so se zdela zaprta vrata slabo znamenje in potrta stopita v vežo, ko jima pride stara dekla odpirat. Ko zvesta, da je gospod oskrbnik v pisarni, krene svetovalec naravnost proti pisarni, sinu pa veli, naj se gre mej tem poklonit gospej in hčeri.

Pustimo ga torej, da izvrši svoj posel, ter poglejmo za gospodom svetovalcem. Pred pisarno ugleda tri kmete, ki so stali pred vratmi gologlavi ter čakali, da jih pokliče »častiti gospod«.

Ta sedi v pisarni na mehkem stolu, naslonjaču. Obraz mu je rdeč in lepo rejen, ponos in zadovoljnost mu bereš na obličju. Mož je namreč uprav završil važno

ko je zadnji govornik opravičeval dolgotrajnost zborovanja: »Saj še ni tóma!« Poleg tega pa je lahen zafir pihljaj na lica in preganjal vročino, in tam doli z zidovja nas je celó na papir dejal priročni fotograf.

Pač slava vrlim Vrhučanom in čast odličnim govornikom!

Iz Polhovega Gradca, 18. avgusta. Tekoče leto poročate večkrat svojim čitateljem novosti in drobnosti iz naših gorskih krajev, prave kranjske Švice; a vendar o slavnostih, katere so se vršile 31. julija in 7. avgusta, popolnoma molčite, kakor bi bile vsakdanje.

Imeli smo v svoji sredi novomašnika čč. gg. Štefana in Mateja Riharja. Omenjena gospoda nista brata, le v daljnem sorodu; a občna želja je bila, da se novi maši praznujete v Polhovem Gradcu.

Prvo daroval je čast. gosp. Štefan Rihar, iz občne spoštovane rodovine in hiše Valentinove; drugo daroval je čast. gosp. Matej Rihar, iz rodovine Bštjančkove.

Staro in mlado je željno pričakovalo časa videti zopet dva gospoda-domačina pred altarjem Gospodovim.

Ni mi treba opisovati lišpa, kojega so narejali udje gasilnega društva in domača dekleta povodom slavnostij; omenjam le, da je bil naš Gradec ves prenovljen.

Prostorna cerkev je bila polna ljudstva od blizu in daleč, gneča silna. — Prvi novomašnik, čast. gosp. Štefan Rihar, izbral si je za govornika čast. gosp. J. Smrekarja, kateheta na drugi ljudski šoli v Ljubljani.

Novomašniku čast. gosp. Matju Riharju govoril je brat čast. gosp. Fran Rihar, dub. pomočnik v Zeleznikih, kojega tehtni govor, zlasti besede na gospoda brata-novomašnika so vsaksteremu segale do srca.

uradno delo, da je pospravil drugi svoj zajutrek. V svoji domišljiji je namreč mislil, da je on nenadomesten cesarski uradnik in zato je vse storil, da ohrani državi še dokaj let svoje življenje in svoje moči. Žal, da ga je mučila že dlje časa nadležna bolezen — putika. Preganjal si je trganje po udih, kakor je mogel in znal in uprav zdaj mu je nekoliko odleglo. Zato ga vidimo tako zadovoljnega — spati v naslonjaču in zato je bil kmetom prepovedan uhod.

Kar nekdo potrka na vrata. Srpo se ozre »častiti« proti vratom, nagubanči čelo, napihne ustrici in že ima na jeziku debelo kletev, da zaroti drzne kmete, ki ga motijo v prijetnem počitku — kar stopi v sobo bivši šolski tovariš, sedanji svetovalec in nadzornik Sever.

»Sam vrag te je prinesel«, sikne natihoma med zobmi, vendar zakrije nevoljo, naredi uradnik obraz ter pozdravi prisleca spodobno. »Gospod nadzornik« — ga vpraša potem mrzlo — »odkod nepričakovano prides?«

»Opravki, gospod tovariš, ti vražji opravki, nič drugega. Zopet mi je bilo ukazano pregledati vse moje urade. Posel moj bi bil seveda lahak, da najdem povsodi vse v takem redu, kakor pri vas.«

Bolje bi se gospod nadzornik ne bil mogel prikupiti »častitemu«, kakor se mu je prikupil s to pohvalo, zato pristavi ta vidno razveseljen: »Veselilo bi me zeló, da ste danes opoludne pri meni na kosilu, gospod svétnik,

Štajarsko. Pred tremi leti je deželni zbor sklenil postavo, vsled katere so se ob velikih cestah ustanovila takozvana „vzprejetišča“, t. j. hiše navadno po gostilnah, kjer se vbožni potovalci vzprejemajo, da dobivajo prenočišče in hrano brez plačila, tudi za delo zamorejo zvedeti po teh prostorih. Ali vkljub tej naredbi še nekateri potovalci-reveži podpora iščejo tudi po drugih hišah. In obzirom na to prikazen je deželni odbor, ki ima izvrševati sklepe poslancev v deželnem zboru, vsem okrajnim zastopom razposlal obnovljeno naročilo, s katerim se gospodarjem po deželi zopet naroča, naj potujočim prosilcem ne dajajo nobene podpore, ampak naj jih zavrnejo do bližnjega vzprejetišča. — Od Ptuja se piše, da so tamošnji posestniki namlatili rži po „tri četrtine“ in po „dve tretjini“, bolje izdala je pšenica, oves je vsled deževja precej polegel in je dal srednjo žetev; krompirja lotila se je peronospora, zgodnje blago je večinoma segnjilo, kuruza propeva slabo, buče kažejo nepovoljno, luk in česnek gnjilita vsled onkratne vlage, hajdino so pa mnogokje zaplavili nalivi; grozdje se razvija lepo povsod, koder so škropili zoper medljiko ali peronosporo, a ta se razvija po goricah slablje obdelanih. — Po občinah v okraju „Gornja Rádgoná“ bode se letos v jesen začela voziti pošta, ki bo po onokrajnih okolicah pobirala pisma ter jih izročevala pošti v Radgoni. Taka naprava bi pač dobro došla dandanes tudi po drugih okrajih. Gosposka večkrat župnikom, občinskim predstavnikom, krajnošolskim načelnikom in tudi zasebnim osebam grozi s kaznijo, ako ne bodo odgovorili hitro na odposlana jim pisma. Toda, kako-li se zamore ukaz izvršiti „hitro“ in po želji, ako občina komaj plačuje človeka, ki je za primerno odškodnino pripravljen vsaj po jedenkrat na teden hoditi do pošte? Obziram na to bi

pač marsikatera občina sedaj lahko zavidala občini v okraju Gornjerádgonskem. — Matej Šinko v Ormožu je stregel pri mlatilnici. Stroj zgrabil mu je roko ter isto oškodoval tako, da so onesrečenca morali spraviti v bolnišnico. — Koncem julija je vsled prevelike vode morala za nekoliko časa prenehati vožnja po železnici Rádgoná-Ljutomer; od leta 1879 tam niso imeli povodnji tako velike, kakor zdaj Ob železnici Celje-Velenje pa se je dvakrat plaz na tir zvalil in obakrat zabranil vožnjo. — Gosp. Janez Pahernik je v Vuhredu dal na lastne stroške farno cerkev na „presno“ naslikati. Delo opravil je slikar gosp. Brollo. Dne 14. so slike blagoslovili. — Pri Svetem Križu blizu Ljutomera so letos lepo razširili farno cerkev. Pa tudi na grobišču tamošnjem je sloveča cerkvica. Poslopje zidano je v „gotičnem“ slogu in spada med najimenojše stavbe na Štajarskem. — V občini Cven-Krapje-Mota ustanovili so „požarno brambo.“ Slavna „Posojilnica“ v Ljutomeru darovala je istemu 225 gld., kakor je to povodom „občnega zbora“ bila obljubila onej občini, katera bo si v okraju letos prva omislila gasilno društvo. K tej podpori je gostilničar g. Valpotič priložil 10 gld., in trgovec g. Sršen tudi 10 gld. — Pri Sv. Iliju blizu Maribora je neka mati na voz pri gospé Golob položila svoje dete, potem šest kopic in šest srajčic. Pri sv. krstu so najdenki dali ime Marija. Tako je namreč ime botri, dobrotljivej gospodični Lorber, pišejo pa jo, dokler mati ne pride v pest pravci, za zdaj na priimek „Wagen“, ker se v nemškem jeziku tako imenuje voz, prostor, kjer so bili dete našli. — Na Vinah pri Novicerkvi je strela vpepelila neko viničarijo. S poslopjem je gospodarju zgorela krava, a viničarju dva prašiča.

toda prosim, da ste z mojo gostoljubnostjo tako milostni, kakor z mojim uradnim poslovanjem!•

•Prav rad sprejemem vašo preprijazno ponudbo, toda oprostite, tudi Bogomir je z menoj; uprav se je sel poklonit častiti vaši rodbini.•

Častitemu si mogel brati na obrazu, da mu ta dostavek ni povšeči, a pomagati si ni mogel iz zadrege drugače, kakor da povabi na obed tudi sina.

Nadzorniku je šlo na smeh, ko je videl, v kako zadrego je spravil oskrbnika in kako spreminja »častiti« svoje obličje; že je mislil se posloviti, vendar se premisli in povzame: »A propos! Ukazano mi je zlasti natanko pregledati ječe. Čule so se namreč pritožbe, da so ječe premajhne, nesnažne itd. Čudno, da so visokim gospodom jetniki tako pri srcu; naposled menim, dobimo celo povelje, naj mi uradniki celo vičemo te ptiče. Uverjen sem, da je v vašem zaporu vse v najlepšem redu, vendar želim pogledati, da izpolnim uradno svojo dolžnost.•

•Slobodno, gospod svetovalec! Rad bi vas sam spremlil, a poglejte — »častiti« je pokazal na svoje z volnenimi rutami obvezane noge — oprostite torej! Vodil vas bo moj strežaj. Toda prosim, gospod nadzornik, potrpite z njim, kajti še-le nekaj tednov je pri meni, torej mu manjka primerne spretnosti.•

•Prav dobro! Da mi le pokaže ječo in odpre vrata. Naposled obiščem se gospoda župnika, starega prijatelja in točno opoldne sem pri vas.•

Mej tem pogovorom je bil prišel poklicani sluga. Gospodar ga resno pogleda od glave do nog, potem mu ukaže:

•Peter, tega gospoda spremi v ječo; ključe potem nazaj prinesi!•

•Na svidenje!• zakliče svetovalec, ter gre za čuvajem. Ko prideta na veliko dvorišče, pokaže mu čuvaj visoko, začrnelo zidovje ter spusti tujega gospoda naprej, sam pa koraka molče za njim. Le-ta ga je večkrat obgovarjal, hotoč od njega zvedeti vsakoršne reči, a čuvaj je le molčal; menda se je bal gosposkega in čedno opravljenega človeka, ali pa je tako zvesto spolnoval povelje, da ne sme spregovoriti nobene besede s kaznjenci, ki jih pelje v ječo.

Prišla sta do velikih železnih vrat. Sluga stopi naprej, odmakne teski zapah, ter odpre vrata. Svetovalec stopi moško na prag, sname očala ter jih začne mogočno zbrisovati z belim robcem. Ko se tako pripravi za svoj velevažni posel, stopi čez prag v tamne prostore; kar začuje, da so se vrata za njim zaprla in da je glasno zarozljaval ključ v ključavnici. Sprva se je temu nasmejal, meneč, da mu hoče verni sluga pokazati na oči, kako varno in močno se zapirajo vrata v ječo, ali ko w

Cerkev in šola.

Podobe iz življenja.

(Dalje.)

33. Lepo srce.

»Da, gospóda, jaz sem bil priča, ko so policaji zgrabili kapelana Engelna«, govoril je v družbi več umetnikov pevec Karol Formes, ko je prišel za nekaj dnij domov na Nemško.

»Kako? Zakaj? Kedarj?« jeli so ga povpraševati od vseh strani. Vsi so namreč poznali kapelana kot obče priljubljenega duhovnika, ki nikomur ni storil nič zalega. Kaj torej to pomeni?

»Teга seveda vi ne veste, meni pa je dobro znano«, reče umetni pevec, »zato vam hočem povedati in pojasniti ta dogodek.« In jel je pripovedovati.

Bilo je l. 1838, ko sem še pri maši stregel v naši farni cerkvi ter hodil večkrat z duhovniki, ko so nosili popotnico bolnikom. Neki večer me že iz postelje pokličejo za obhajilo. Kapelan Engel je bil poklican k nevarno bolni ženi, do katere je imel pota dobre dve uri. Takega težavnega pota skoro ne pomnim, kakoršnega sem hodil ono noč. Burja je medla z dežjem in nazadnje s snegom. Pot je bila silno blatna in tēma tako huda, da nismo niti videli, kam da smo stopili. Svetilnico, katero smo imeli seboj, nam je veter ugasnil. Popolno smo bili premočeni, ko smo prišli do revne kočē, kjer nas je že težko pričakovala bolnica. Revščina je imela tu svoje domovanje. Hišne oprave ni bilo v sobi nobene, nobene svetlobe, le slaba, neznatna svečka je brlela na mizi.

čujejo koraki vedno bolj od daleč in postane naposled vse tiho, ustraši se gospod ter začne premišljevatī, kaj neki to pomenja. Naposled mu pridejo na misel dvoumne besede oskrbnikove in bilo mu je jasno početje čuvajev. Začel je glasno vpiti, a niso ga slišali v prvo nadstropje; tresel je ob železne mreže v oknih, a nežne roke niso bile kos močnemu železju. Ko se je bil nekoliko pomiril, iskal je mehkega stola, kakoršnega je bil vajen doma, da bi sedel in premislil, kaj mu je početi in kako naj se maščuje zaradi nečuvvenega dogodka. A zaman se je oziral po kotih, družega ni opazil, kakor celo vrsto golih, lesenih klopi, ki so služile jetnikom za postelje.

Polagoma se mu je ohladila jeza. Naposled se mu zdi celi dogodek tako smešen, da se začne sam sebi smejati, a to ga kmalu mine in v grozni temi vzbudi se mu zopet jeza in že snuje maščevalne naklepe, kako bi se najbolje znosil nad svojim tovarišem.

III.

Bolje se je godilo Bogomiru. Z največjo radostjo sta ga sprejeli gospa in Kristina. Bilo je to pač veselo svidenje; samega veselja so se jokali vsi trije. A ni kazalo mnogo jokati, treba je bilo hraniti solze za opoldne, ko pride iz pisarne trdosrčni gospod oče in mu bode treba ganiti kameneno srce.

Bolnica je ležala na tleh, snop slame bil je njena postelja. Njen mož in stara mati sta klečala poleg postelje, bolnica se pa tresla od mraza.

Kapelan Engel podelil ji je svete zakramente, jaz pa sem mu bil v pomoč. Ko je bilo dokončano duhovno opravilo, pogleda kapelan po sobi ter vzdihne: O Bog, koliko revščine! Kako žalostno! — Kar je imel denarja seboj, vse je razdelil med to siromašno družino ter pristavil, da bo že še kmalu kaj pomagal, če mu bode le mogoče. Nazaj gredé imela sva enako slabo pot, kakor poprej in vesel sem bil, ko sem prišel zopet v suho sobo in gorko posteljo.

Kapelan Engel pa ni mislil tako, kakor jaz. Ob dveh po noči namreč vidi ponočni čuvaj nekega sumljivega človeka hitro iti po cesti proti mestnim vratom. Človek, kakor se je zdelo, nosil je velik koš in na rokah je imel korbico.

Čuvaj hiti za njim, ga kliče, pa neznan človek neče nič slišati in le še bolj hiti pred njim naprej. Čuvaj seveda, ki ni imel ničesar nositi, ga kmalu dohiti in vidi vsega oprtanega. Misli si: To je tat; vidi namreč, da nese posteljino opravo na hrbtu, iz koša pa molijo steklenice svoje vratove. Gotovo je vlomil kje v mestu in sedaj bi rad odnesel, tako si misli čuvaj, pospeši svoje korake, stopi pred neznanega hudodelnika, potegne sabljo ter zavpije: »Stoj, sicer te moram zapreti!«

Precej priliti še neki drugi stražnik in predno je neznanec mogel spregovoriti kako besedo, posvetil mu je že čuvaj v obraz. Toda kako je odskočil, ko je spoznal v tem dozdevnem tatu domačega kapelana — Engelna.

Uprav so bili vsi trije v živahnem razgovoru, kar dobi gospa iz pisarne poročilo, da prideta danes dva tuja gospoda na kosilo. Hitro se odpravi v kuhinjo, da ukrene vse potrebno za kosilo. Bogomiru in Kristini zdelo se je to povabilo tudi dobro znamenje, menila sta celo, da se je vršil med starima bržkone že kak pomenek o velevažni stvari.

Ali zginila jima je mahoma vsa nada, ko pride opoldne oskrbnik domov, pa Bogomira jako mrzlo pozdravi. Še bolj je jel kazati »častiti« svojo nevoljo, ko ura odbije poludne in svetovalca ni bilo. Ker je rekel, da obišče gospoda župnika, pošlje slugo v župnišče klicat gospoda. Sluga se tudi dolgo vrnil ni, tako, da je bilo čakanje res mučno celi družbi, najbolj pa oskrbniku. Najraje bi se bil glasno znesel nad zanikrnostjo nadzornikovo, vendar je skrival togoto in le natihoma godrnjal sam pri sebi: »Da bi ga vrag vendar že prinesel; vse bo mrzlo in postano!«

Strežaj se vrne, a s poročilom, da danes gospoda nadzornika pri župniku ni bilo. Vsi navzoči se spogledajo, češ, kje je gospod; se mu je li kaj pripetilo, da ga ni. Bogomir se kar odpravlja iti iskat očeta, ali gospod gostitelj veleva, da najprvo treba obedovati, potem pa naj gredó vsi iskat svetovalca.

Sedli so za mizo, a jedli so razven gospodarja vsi

„Kaj pa delate tukaj in tako obloženi, gospod kapelan?“ vpraša ga čuvaj „Pustite me, da tem urneje dopolnim svojo dolžnost!“ odgovori kapelan Engel in gre dalje svojo pot. — Ko se je namreč vrnil od obhajila domov, pobral je doma vse, kar je v naglici našel za jed in za obleko ter se zopet napotil proti koči, to pot seveda brez mene. Ni ga strašil vihar pred težavno potjo, kamor ga je gnala moč krščanske ljubezni. Pač so morali Kočarjevi biti veseli in hvaležni! Drugi dan ob šestih zjutraj stal je kapelan Engel zopet pri altarcu in jaz sem mu stregel pri sv. maši.“ — Da se je to resnično dogodilo, zato priča pevec Formes, ki je to pripovedoval v družbi svojih tovarišev.

34. Posvečevanje nedelje v Ameriki in Evropi.

„Danici“ piše iz Amerike č. g. Fr. Suštersič to-le: Svetovna razstava v Chicagi boče ob nedeljah popolnoma zaprta in vstop občinstvu sploh nedovoljen. Tako ste sklenili z veliko večino obe naši zbornici v hiši in v senatu. „Sramota bi bila — tako je govoril o tej priliki senator Cummingo — za največjo in edino pravo republiko na svetu, da bi pred vsem svetom zatajili svoje načelo gledé posvečevanja nedelje.“ Največji nasprotniki zaprtju razstave ob nedeljah bili so seveda Nemci, ki se le počasi amerikanizujejo in ménijo, da brez kake veselice in pijače jim ni moč pognati nedelje.

Ker v isti številki Vašega lista primerjate posvečevanje nedelje to in onostran morja, ker se po katol. avstrijskih listih mnogokrat čujejo pritožbe, kako nesramno se skrni Gospodov dan v „katoliški (?) Avstriji“ in ker iz lastne

brez veselja in le prisiljeno; nemir in skrb si mogel brati na licu vsakemu.

Kar stopi v obednico kuharica ter zašepeče milostivi nekaj na uho.

„Pa mi vsaj povedi“, reče ta obrnivša se k soprogu, „kadar dobimo kakega novega jetnika, da vem zaradi hrane. No, pa danes bomo imeli vsi dosti.“ Tako pokrega gospa oskrbnika ter položi žlico na mizo.

„Kakšnega jetnika?“ vpraša čudeč se „častiti“ in osorno pogleda soprogo. „Jaz o tem ne vem ničesar. — Kje je Peter?“ — Le-ta strahoma vstopi.

„Peter, kaj pa praviš nekaj o novem jetniku? Se ti sanja kali?“

„Saj mi je ukazala vaša milost danes zjutraj, da naj sprejemem tujega moža v zapor, pa ključé nazaj...“

„Za Boga!“ zagrmí nad njim razkačeni oskrbnik, „rekel sem le, da razkaži gospodu naše ječe. Ali je res ta hlapec zaprl gospoda svetovalca? — Buča zabita!“

Zagonetka je bila rešena. Vse je zagrešil ubogi Peter. Vsi se smeja jo na glas, le „častiti“ se drži resno.

Odpravi se takoj vsa družba rešit jetnika, celo „častiti“ vzame palico in šepa godrnjaje za drugimi. Peter odklene s tresočo roko železne duri, kajti bil je uverjen, da mu prileti gorka zaušnica okoli ušes, kakor hitro se odpró vrata. Toda svetovalec stopi iz zapora počasi ter reče miren in resen obrnivši se k sinu: „Bogomir, kar

skušnje znam, kako malo se tam spoštuje nedelja, dovolite, da o tem nekoliko obširneje spregovorim.

Zadnji čas poizvedel sem iz slovenskih listov, da zidajo „kočevsko“ železnico prav pridno ob nedeljah in praznikih, ceste gradé brez ozira na petek in svetek, na javnih, kakor tudi zasebnih stavbah se dela mnogokrat brez vsake potrebe ob nedeljah, prav kakor bi nalašč klibovali III. zapovedi božji. Rokodelci imajo ravno ob nedeljah največ posla, uradniki sedé v svojih pisarnah, če ne celi dan, pa gotovo dopoldne, da ne govorim o prodajalnicah in krémah, kjer imajo v nedeljo in praznik največji — delavnik. Tako se z nogami tepta zapoved božja in kar je poglavitno, skrunilca Gospodovega dué ne zadene nobena kazen, razven če poseže Bog sam s svojo maščevalno roko vmes.

In vendar je govoril Bog: „Šest dni delaj, sedmi dan pa počivaj, ker to je Gospodov dan; ta dan ne delaj ne ti, ne tvoj sin, ne tvoja hči, ne tvoj hlapec, itd.“ — Kdo pa še posvečuje v Avstriji nedeljo? Ubogi kmet in — in — no, sem in tje kaka verna družina. Sploh pa so se ljudje sami oprostili te zapovedi, posvetna moč ne čuje nad njo, duhovska oblast nima moči in tako je dolgotletno prelomičevanje te zapovedi zadobilo neko navidezno veljavo. Ljudstvo misli, da dela prav, da delajo povsod tako, da drugače sploh biti ne more. Pa kako se moti!

Poglejmo v Zedinjene države ameriške, v najprostejšo ljudovlado na svetu, kjer delajo postave ljudje vseh mogočih ver in narodností, kjer živé ljudje beli in črni, dirji in omikani drug poleg drugega — kako se tu posvečuje nedelja? Pri nas je nedelja dan miru in službe božje. V cerkev seve ne tira država nikogar, toda mirovati mora

precej odrineva, znaš! Za skazano gostoljubje zahvali bodem primerno graščinskega gospoda drugi pot!“

Oskrbnik ni vedel, kaj mu je početi. Ne drzne se predstojnika svojega pogledati v obraz, komaj zine besedico: „Ne zameri, gospod svetovalec, pomota je bila. Ječar je vsega kriv.“

Nato spregovori „častitega“ soproga možko besedo: „Gospod svetovalec! zaradi nezadolžene pomote vendar ne bodete sodnijsko postopali zoper očeta svoje sinahe!“

Ta beseda naredila je pri navzočih različen vtis. Svetovalec je debelo pogledal oskrbnika ter mu rekel: „Gospod kolega, kaj ste se premislili? — Ali smem res smatrati današnji dogodek kot naključje in nezadolženo pomoto?“

„Seveda!“ odvrne ta, še vedno v zadregi.

„Potem se ne kesam za ure, katere sem prebil v zaporu.“

Zdaj se je še le začelo pravo veselje v Dobrškem gradu. Obhajali so zaročitev mlade dvojice, ki sta bila zdaj presrečna ter zahvalila Petra za srečno pomoto. Gospod svetovalec pa je rad pozabil na neprijetne trenutke, katere je prebil v ječi, ter dejal pri slovesu smehljajoč se: „No, kar mora človek dandanes za otroke pretrpeti, to je pa vendar od sile, celo v ječo mora človek, da jih dobro oženi.“

ta dan vsakdo, bodisi kmet ali gospod, delavec ali milijonar. Tu velja enaka pravica za vse. Zato miruje tukaj ob nedeljah delo po vseh tovarnah (razven tam, kjer se brez posebne škode pretrgati ne more), po delavnicah, rudokopih, skladiščih, po polji in cestah, po mestih in vaseh. Ob nedeljah so zaprti vsi uradi, vse prodajalnice. Tudi one, kjer prodajejo živež, vse gostilne, kavarne, tobakarne (trafike), banke, brivnice, kopaljšča, muzeji, javne knjižnice slikarske galerije itd. Ob nedeljah so prepovedane predstave v gledališčih, cirkusih, prepovedani koncerti, akademije itd. Ob nedeljah zaprta so celo poštna poslopja in tudi železnice mirujejo. Tovorni vlaki ne vozijo ta dan in osebni le toliko, kolikor je zaradi velikega prometa neobhodno treba. V Chicago n. pr. pripelja se ob delavnikih preko 370 osebnih vlakov na dan, ob nedeljah pa samo 120.

Taka je postava nedeljskega posvečevanja pri nas in spolnovati jo mora vsakdo, naj ti bo katolik ali jud, metodist ali framason, zato skrbi država.

Letošnjo pomlad je v državi Jowa nek kmetovalec orjal na nedeljo, drugi dan pa je bil vsled tega obsojen na 300 dolarjev in ker ni imel s čim plačati, moral je pol leta delati na cesti, da je prislužil državi dotično svoto. — V Amori, Ills, je zidarski mojster na nedeljo delal s svojimi zidarji na ne še dovršenem poslopu. Redarji so ustavili delo in mojster je plačal za kazen 1000 dolarjev, poleg tega pa še delavcev vsak svoj del. — Tudi nek slovenski gostilničar se je na ta način seznanil s postavo o nedeljskem posvečevanju. Prodal je namreč v nedeljo popoldne nekomu kozarec piva, a zasačili so ga in sodnik mu je prisodil 90 dolarjev, t. j. nad 200 gl. av. v.

Amerikanec čuva s posebno strogostjo svetost nedelje. Dopoldne gre v cerkev, popoldan pa preživi doma v družbinskem krogu. Obiskov ne dela in jih tudi ne sprejema. Po mestnih ulicah vlada praznična tihota, šetalci

šepečejo na lahko med seboj, vse vživa mir in se ga veseli. In nedeljski mir hoče si ohraniti Amerika tudi za časa svetovne razstave.

Pri nas vlada sedaj strašna vročina. En teden že imamo vedno nad 90° gorkote v senci. Od leta 1887 ne pomnijo ljudje take soparice. Ko sem šel sinoči ob enajstih spat, kazal je termometer 85°, potem naj pa človek spi, če more. Ljudje ne morejo ne delati, ne spat.

V Chicagi jih je vsled vročine nanagloma pomrlo že nad 200 ljudi ta teden, kónj pa je pocepalo najmanj trikrat toliko. Če Bog kmalu ne pošlje dežja, ne vem, kaj bo. V Chicagi je vedno od 92°—95°, isto tako v New-Yorku in še huje v Št. Lujzu.

35. Govoreča ura.

V severni Ameriki v Pitsburgu že pripravljajo električno razsvitlavo. Na tej razstavi bo posebno zanimivo videti električno uro, ki bo govorila. Sestavljen jo je slavni Edison. Ta ura ima namreč neko pripravo, kateri učenjaki pravijo »fonograf«, to je priprava, s katero se posnemajo človeški glasovi. S pomočjo tega »fonografa« bo ta ura govorila in naznanovala ure, pol, četrt ure. Ta ura nima nič zaznamovanih števil za ure. Namesto s številkami zaznamovanega lica je obraz človekov, ki umetno odpira usta, kadar naznanja, koliko da je ura. Tudi bo ta ura budila ljudi. S posebno pripravo je namreč narejeno, da ta ura po noči, kadar človek hoče, glasno večkrat zakliče s človeškim glasom: Čas je vstati! — Tudi čez dan se zamore ura oglašati ob določenih časih: Pojdi na trg! V solo! V Gledišče! — Svet res zelo napreduje, ni čuda, da tako rad pozablja svojega namena. Zato bi bilo želeli, da bi tudi ta nova ura imela pripravo, ki bi svetu glasno klicala: Pripravi se, umreti bo treba!

Razne novice.

(I. slovenski katol. shod) Slava Bogu, hvala vrlim katoliškim Slovencem od blizo in daleč v tolikem številu dešlim na katol. shod, čast. glavnemu pripravljalnemu odboru. I. slovenski katol. shod se je vršil sijajno, vspešno, lepše, kakor je mogel pričakovati kedor koli! — Shoda sta se vdeležila premilostna knezoškofa ljubljanski in mariborski, razni odličnjaki višjih stanov, mnogi slovenski poslanci, duhovniki, profesorji, učitelji, obrtniki, rokodelci, kmetovaleci, vseh stanov zastopnike pozdravljali smo na katol. shodu. Razgovori v posvetovanjih so bili živahni, a vodilo jih je katoliško prepričanje, družila jih je plemenita krščanska ljubezen. Na slovesnih shodih pa se je kazala katoliška zavest Slovencev v nebeški lepoti. Da bi bili mogli vsi Slovenci prihiteti na kat. shod, da bi bili mogli slišati samo zlate besede naših knezoškofov, bili bi brez dvoma vsi jednih misli: Da, škofje naši to so naši vodniki, katere nam je Bog poslal! Vneti so za našo

srečo, poznajo naše potrebe, na njih strani je mesto vsakemu katol. Slovencu. Slovenec, ki se loči od svojih škofov, loči se od svojega naroda, on je njegov izdajalec! — Slovenci so na prvem katol. shodu javno pokazali svetu svojo katoliško zavest, spričali so, da poznajo potrebe časa in svojega naroda, ter da so vsikdar pripravljeni delovati na podlagi načel katol. cerkve za svoj duševni in gmotni blagor. — Bogu hvala tisočera za prekrasni I. slov. katol. shod. Sedaj pa Slovenci v njegovem smislu: Na delo!

(Demantno ali biserno sv. mašo) je daroval v Ribnici na Veliki Šmarin slovesno in prav spodbudno starosta duhovnikov ljubljanske škofije, prečastiti g. Jožef Skubic. V predvečer so mu domači pevci napravili podoknico, pri kateri so mu zapeli kantato, zloženo v ta namen po prečastitem gosp. dr. Jan. Ev. Kreku, sedanjem ribniškem kapelanu, ki je imel tudi cerkveni govor, vglasbeno pa

po domačem organistu g. J. Carli-ju. Da se je svetilo z lampijoni, streljalo s topiči, da se je zažigal umetalni ogenj itd. vse to in drugo običajno se samo po sebi razume. Nekaj posebnega pa je bilo, da gospod demantnik ni hotel pastirske palice, trdeč, da mu križ zadošča, da je križ palica njegova. V oporo mu palice res ni bilo treba, kajti bil je nenavadno čil in krepak svoj demantni dan. Brez posebnega truda je vzdržal celo dolgo opravilo. Tudi pel je izjemno dobro. — Blagemu 90letnemu starčku izražamo svoje spoštovanje z željo, da ga Vsemogočni ohrani še dolgo v veselje in spodbudo Rbniččanov.

(Novi zvonovi na Črešnjicah) V imenovani gorati fari novocerkevške dekanije omislili so si farani pod vodstvom svojega mnogoletnega župnika veleč. gosp. Alojzija Kosa par lepih, novih zvonov. Denar za-nje zložila je večinoma rodbina spoštovanega kmeta Jerneja Pristovnika, ki je darovala v ta namen do 1200 glđ. Vihl je nova zvonova znani mojster Al. Samassa v Ljubljani. V nedeljo, dne 21. t. m. potegnili so ju prav slovesno v line, kjer se z dvema starima zronoma lepo stekajo v krepak f-dur akord. Veliko disonanco med presrečnimi farani je provzročilo naznanilo shodnega pridigarja preč. gosp. dekana Gajšeka z Dobrne, da novi zvonovi bodo kmalu zapeli slovo preskrbnemu gospodu župniku češnjskemu. Že angeljsko nedeljo (4. sept. t. l.) preselijo se župnik Kos na legotnejšo farno sv. Martina v Rožai dolini pri Celju. Letošnje spomlad so bili svoji dosedanji fari preskrbeli duhovno veselje svetega misijona. Tako so si zagotovili trajen spomin pri svojih udanih Črešnjicanih. P.—e.

(Strašna smrt dveh rešiteljev.) Pod tem naslovom poročča se nam iz Olševka nad Šenčurjem sledeče: V sredo zvečer, dne 17. t. m., pogorelo je precej obširno posestvo tukajšnjemu vaščanu Janezu Podjed-u, po domače Kuharju. Pomoč domačih in sosednih gasilcev onemogočila je daljno razširjanje ognja. Velik je bil strah vaščanov in velika je bila tudi nevarnost, v kateri je bila vas ono noč. In vendar je bil ta požar le nekaj uvod strašnejši nesreči, ki se je dogodila dva dni pozneje, v petek, dne 19. t. m. Na obširnem pogorišču stoji vodnjak, globok 14 sežnjev. Tega je hotel pogorelec Kuhar nekaj popraviti, da bi imel vsaj potrebne vode. A pomislil ni, da se je morda v vodnjaku vsled ognja nad njim razvil strupen zrak. Ker je bil vodnjak v najbližji dotiki z ostalim poslopjem, popriatel se je ogenj onega večera tudi gorenjega dela vodnjaka. Ogorki padali so v globino. In ondi se je razvil — na kar nikdo ni mislil — ogljeni oksid, hud sovražnik človeškemu življenju. — Osega dne torej pomagal je pogorelcu Kuharju pri popravljanju tudi vaščanoposestnik Miha Kern, po domače Štiroh. Ob 10. uri dopoldne spusti se po vrvi v vodnjak pogorelec Kuhar sam, da razmakne cevi. Toda v globini mahoma omedli. Soppopravljalec Štiroh, zaosvžiš, da mu odišli Kuhar na več klicev ničesar iz vodnjaka ne odgovori, spusti se po vrvi za njim. V globini odreže sebe, otvezi Kuharja z vrvjo ter dá znamenje, da nezavestnega potegnejo kvišku. Sam pa ostane v globini, čakaje, da pride tudi po njega rešilna vrv. Med tem se je zbralo že na površju okrog vodnjaka tropa ljudi. Prihittel je na mesto tudi 21letni sin so-

popravljalec Štiroh. Začuvši od ljudi, da je njegov oče ostal v vodnjaku, spusti se nesrečni mladenč brez pomisleka po vrvi v globino. Doli prišedši najde že tudi očeta svojega nezavestnega ležati na spodnjih hrastovih. Naglo otvezi očeta z vrvjo in dá znamenje, da ga potegnejo ven. Sam pa se poprime z obema rokama za vrv. In res so potegnili oba malone do vrha. A tu zmanjka mladenču moči, obidejo ga slabosti, spusti vrv ter pad nezavesten nazaj v globino. — Kaj storiti? Boreča se s smrtjo ležala sta že dva moža poleg vodnjaka, a tretji nesrečnik pal je nazaj v temno globino. V tem trenotju priskoči posestnik Matevž Kešnar, po domače Sajovec, ter se ponudi, da gre rešit mladeniča. Privežejo ga na vrv ter spusté nitdol. Doli prišedši odrezal je Sajovec najbrže sebe, hotel privezati že nezavestnega mladeniča. A pri tem delu mu je gotovo tudi zmanjkalo v ostrupljenem traku zavesti in — in potegnili so po dolgem klicanju iz vodnjaka prazno vrv. Nepopisen jok in krik navstal je krog vodnjaka. Domači dušni pastir, č. g. Andrej Volc, prihittel je takoj ter je prva dva nesrečnika, ki sta ležala nezavestna že zunaj, del v sv. olje ter jima podelil z odvezo papežev blagoslov. Jednako je tudi nad vodnjakom podelil nesrečnikoma v vodnjaku pod pogojem, da sta še živa, — odvezo in papežev blagoslov. — To so bili strašni prizori na pogorišču! . . . Okrog vodnjaka jokali so otroci in odrasli po očetu, možu, bratu . . . ki leži v vodnjaku ter prosili v božje ime, da jima hiti kdo v pomoč. — Na vrv se priveže potem Jože Kern, po domače Nápotnik in se spusti v vodnjak. Nekaj trenotij pozneje potegnili so tudi njega polu mrtvega, nezavestnega iz globine. Pravil je pozneje, da je imel že drugoga ponesrečenca (Sajovca) na kolenih, da ga je že privezoval, potem pa ga omamili strupeni zrak in ni se več zavedel. — A komaj so potegnili njega ven ter položili v stran, kjer ga je del gosp. župnik v sv. olje — že se je ponudil četrti, da gre, ne zmenivši se za nevarnost, na pomoč ponesrečenima prijateljema. To je bil Matej Eržen z Visokega, krepak mladenič. A tudi njegova usoda ni bila drugačna, nego óna prvih dveh. Brezzavestnega so ga potegnili iz vodnjaka. Tudi ta je bil takoj previden, ker nevarnost je bila velika, da takoj odahne. In tako smo imeli tistega dopoldne na pogorišču štiri možé, ki so se borili s smrtjo, in dva v dnu vodnjaka, o katerih je le malokdo upal, da jih vidi še kedaj — živa. Okrog onesrečenih mož pa so jokale žene, otroci, sorodniki; nad vodnjakom molili so drugi na kolenih ter prosili Boga pomoči . . . Nikdo si poslednj ni upal več v vodnjak. Vsa skrb obračali so prisotni le na to, da ohranijo vsaj rešenim življenje. Posledica tega vdihanega strupenega zraka bile so povsem strašne. Nezavest, kratko, mučno dihanje, mrhalica, delirij, pri nekaterih tudi besnost, — mučila je strašno omamljence. — A brala Bogu, po nekaterih urah okrevali so že vsi štirji tolika, da so jih smeli in mogli prepeljati domov. A kako dobiti ostala dva nesrečnika iz vodnjaka? Upal pač ni popoldne nikdo več, da še živita. A svojeci so vendar jokaje prosili naj vendar še kdo poskusi priti do njiju ali pa vsaj mrtva potegne iz globočine. Toda vsi poskusi bili so zaman. Šenčurski g. župan, Matevž Barle, hotel je slednji č zas-

iti še enkrat v vodnjak. A ubranili so mu videč, da gori svetička, spuščena v vodnjak, le do četrtega sežnja. Zatorej je poslal gosp. župan v hitrici poprosit v Kranj ondotno požarno brambo, da prihiti s pripravnim orodjem na pomoč. Ob 3. uri popoldan je bilo že nekaj vrlih mož pod vodstvom g. J. Reša na lici mesta. Ti so trudoma z vodnimi streli v toliko razredčili strupeni zrak, da si je upal potem vaščan-mladenič Janez Podjéd, po domače Zadnikarjev, v globini po oba mrtveca. Ob 4. uri popoldne potegnili so oba nesrečnika iz globine — mrtva. — Prvi ponesrečenec je, kakor omenjeno, France Kern, priden, pošten mladenič. Ljubezen do očeta vzela mu je mlado življenje. — Drugi ponesrečenec je Matevž Kešnar, pravi vzor krščanskega gospodarja. Par dni poprej prejel je še sv. zakramente. Zepustil je mlado ženo z dvema otročičema. — Bodi obema večni mir in pokoj! Pokazala sta oba dejanjsko, kako dobro umeta Gospodovo zapoved: „Ljubi bližnjega, kakor samega sebe.“ Upajmo, da jima je ljubi Bog junaški čin poplačal z večnim življenjem...

(Na Dobrni) so dné 7. avgusta „Nemci“ ustanovili podružnico Slovincem sovražnega društva „Südmark“. Sedaj „liberalni“ časniki hvalijo tamošnje občino, ker je k temu slovenskega kmeta uničujočemu društvu pristopilo baje 65 oseb. Da je tako visoko število le pesek, ki ga časniki svojim bralcev v oči mečejo, tega pač ni treba praviti. Saj bi v imenovanem kraju človek pri belem dnevu smel z lampico iskatj „Nemce“, pa še med onokrajnimi tujei in prebivalci-domačini ne bi mogel najti deset udov za „šunarsko“ društvo „Südmark.“ A da bode za oko vendar-le nekaj več zdalo, zavoljo tega so menda med ude prišteli vse povabljene in nepovabljene „Celjane“ pa še tiste topličarje, ki so jih „Südmarkovci“ videli v gostilni pri večerji. Bodi jim veselje! V podružnični odbor so bili izvoljeni gg.: apotekar Pavel Weszther za načelnika, Franc Orosel mlajši za zapisnikarja, trgovec Jože Werbnigg za denarničarja. Da so pa „Südmarkovci“ na Dobrni vrlemu ljudstvu tamošnjemu zopet močno odprli oči, o tem so se lahko prepričali že pridni mladeniči s tem, ker so na najlepšem javnem prostoru postavili „Nemcem“ na jezo visok mlaj, kateremu na vrhu je zaplapolala zastava — slovenska!

(Na Klanecu pri Dobrni) je pogorel vbožen posestnik Viher. Vsled tega je med topličarji bivajoči c. in kr. major Klasterský podal se na pot od hiše do hiše ter za reveža nabral podpore 168 gld.

(Topličarji na Dobrni) so dné 14. avgusta pri tom-boli skupili 140 gld. v podporo vbogim učencem tamošnje šole - trirazrednice.

(Zlatomašniki v škofovini Mariborskej) so letos postali gospodje: prelat Orožen v Mariboru, knezoškofijski svetovalec Fröhlich na Slatini, župnik Toplak pri Svetem Lenartu blizo Velike Nedelje.

(Zamenjajte stari srebrni denar!) Ker imajo ljudje za skrajne sile še skrite v predalčkih kake plesnive petice in trdnjake, opozarjamo še enkrat na naredbo finančnega ministerstva, po kateri z 31. decembrom 1892 pridejo iz prometa vse vrste starega srbrnega denarja, ki se morejo torej le še do konca leta zamenjati pri vseh c. kr. blagajnicah in uradih, in sicer: 1. dvagoldinarski tolar ali „scudo“

po 2 gld. 10 kr.; 2. enogoldinarski tolar po 1 gld. 5 kr.; 3. $\frac{1}{3}$ gld. ali „evancigarica“ novejšega kova in „lira austriaca“ po 35 kr.; 4. $\frac{1}{3}$ gld. ali „evanegarica“ starejšega kova po 34 kr.; 5. $\frac{1}{6}$ gld. ali stara desetica po 17 kr.; 6. $\frac{1}{12}$ gld. ali stari groš po 8 $\frac{1}{2}$ kr.; 7. $\frac{1}{20}$ gld. po 5 kr.; 8. veliki križavec po 2 gld. 30 kr.; 9. mali križavec po 1 gld. 12 kr.; 10. $\frac{1}{4}$ kronski tolar po 55 kr.

(Pri občinski volitvi v Metliki) je bil izvoljen županom g. Ferd. Salloker; svetovalci pa gg.: Karol Govanec, Fran Guštin, Fran Jutraž in Anton Prosenik.

(Občni zemljevid Kranjske.) Po uradnem gradivu z označenjem okrajnih glavarstev in davkarskih okrajev ter razvrstitve ljubljanske škofije izdala in narisala Emilij Jahnz in Ferd. pl. Genzic. Merilo 1 : 300.000. Ljubljana 1892. Komisijsko založništvo Ign. pl. Kleinmayer & Ferd. Bamberg. Kamenotiskarnica Julija Hübnra v Zagrebu. Cena 80 kr. — Pod tem naslovom je te dni izšel nov zemljevid kranjske dežele, in sicer s slovenskimi krajevnimi imeni, določenimi po „Matici Slovenski“.

(Pri občinski volitvi) v Trzinu je bil izvoljen županom J. Keceelj, občinskima svetovalcema Fr. Narobe in L. Blejec. — V Domžalah je bil izvoljen županom Mat. Janežič; svetovalci pa: J. Kuralt, Mat. Tičar in Val. Habjan.

(Slovensko katoliško-politično društvo „Pozer“) v Ptuju je imelo dné 18. t. m. občni zbor v „Narodnem domu“. Voljeni so gg.: Dr. Anton Brumen, odvetniški kandidat, predsednikom; Mihael Brenčič, tovarnar v Zabjaku pri Ptuju, podpredsednikom; dr. Josip Čuček, odvetnik, blagajnikom; Anton Gregorič, tajnik posojilnice, tajnikom; o. Konrad Stazinski, Marko Pavlinič in Andrej Jurca, odborniki.

(Požar na Podreči.) Iz Smlednika se nam poroča z dné 23. t. m.: Včeraj ravno ob treh popoldne smo ugleдали onostran Save tik podružne cerkve na Podreči vzdigati se gost oblak črnega dima. Za njim se je pokazal visok plamen, ki se je hipoma širil na okrog, kajti veter je neusmiljeno netil požar, da ni bilo moči kaj ubraniti. V eni uri pogorela so vsa gospodarska poslopja trem posestnikom: Lencetu, kjer je izpod skednja ogenj izbruhnil, Lukoveu in Šmajd-u. Pri Lukoveu je pogorela tudi hiša, iz katere so skozi okno potegnili staro ženo, ki se je nekaj časa mudila v kleti, misleč, da se bode ondi najložje rešila. K sreči je dim še ni bil toliko omamil, da bi se jej bila zgodila kaka ne-reča. Nekaj prascev je posestniku Lencetu bajè tudi ostalo v ognju. Pri silnem pišu se je širil ogenj naprej po polju in zajel tudi nekaj kozolcev. Pogoreli so bili menda vsi zavarovani, toda le za majhne svote. — Zažgal je bajè neki otrok, ki se je z žveplenkami igral pod skednjem in ko je vzplamtel ogenj, zbežal kričaje: „Gori, gori!“ — Kdaj pač se bo ljudstvo zmodrilo in otrokom zapiralo ognjeno netivo?

(Nesreče.) Dne 19. t. m. je v Malí Vasi na Dolenjskem padel hlapec Anton Tifolt s kozolca 4 metre globoko ter mrtev obležal. — Minolo soboto je šla slabomna Marija Kuhar iz Krasnje proti Vrhu. Drugi dan so jo našli mrtvo v nekem jarku. — V noči od 19. na

20. t. m. je pogorelo poslopje Jan. Šribarja v Kočnem. Zgorel je tudi trileten otrok.

(Na sv. Višarje) pojde, kakor se nam poroča, letos zadnji posebni vlak po jako znižani ceni v ponedeljek dne 5. sept. dopoldne iz Ljubljane v Trbiž in nazaj. Kdor bi hotel prevzeti v oddajo vozne listke ter dati podrobnejša pojasnila, blagovoli naj to takoj naznaniti potovalnemu odboru v Ljubljani, Marijin trg št. 1, oziroma g. Josipu Pavlinu. Sotrudni troški se jim hvaležno povrnejo in neprodani vozni listki nazaj vzamejo po odhodu vlaka. Vsak udeleženec posebnega vlaka dobi brezplačno kratko zgodovino sv. Višarj s sliko. Vozni listki se dobivajo tudi pri gosp. Drag. Hribarju v Celju in pri gosp. M. Brdajsu v Mariboru.

(Podpore za gasilno orodje.) Deželni odbor dovolil je iz gasilno - stražnega zaklada za gasilno orodje podpore naslednjim prostovoljnim gasilnim društvom: V Kočevski Reki in na Vrdu po 30 gld.; na Vrhniki, v Žireh in na Sritlem potoku po 50 gld.; v Toplicah in na Rakeku po 60 gld.; v St. Vidu pri Zstičini, Dobu, Polhovem Gradcu, Radečah na Dolenjskem, St. Jerneju, na Bledu, v Domžalah, Gradcu in Črnomlju po 80 gld.; v Horjulu 90 gld.; v Starem trgu pri Ložu, Litiji, Bzaviku, na Dovjem, v St. Vidu pri Vipavi, na Viču-Ginecah, v Planini, Mokronogu, Spod. Logatcu, Studencu, Mengišu, Begunjah na Gorenjskem, Višnji Gori, Borovnici, Trebnjem, na Brdu, v Šmariju, Kočevju, Škofji Loki, Trzinu, Dolenjivasi pri Cirknici, Novem Mestu, Smartnem pri Litiji, Cerknici in Radoljici po 100 gold.; v Vipavi 120 gold.; v Spodnji Šiški in St. Vidu nad Ljubljano po 150 gld.; v Dolu, Postojini, Kranju, Zagorju, Kamniku, Žužemperku in v Cerkljah pri Kranju po 200 gld.; v Ljubljani 300 gld. Zavezi kranjskih gasilnih društev dovolilo se je 500 gld. Za gasilno orodje dovolil je deželni odbor podpore tem-le občinom: Voglje pri Kranju 20 gld.; St. Jošt nad Polhovim Gradcem, Predaslje, Kapljas, Klanec, Mlaka in Nasoviče po 50 gld.; Poljane pri Ribnici 80 gld.; Morovec, Vače in Hrenovica po 100 gld. Skladnjič dovolile so se podpore za ponesrečene pri ognju v Rakitniku 100 gld., v Mokronogu 20 gld. in v Cerknici 15 gld.

(V odbor zaveze gasilnih društev) so bili pri občnem zboru dne 14. avg. v Kamniku izvoljeni gg.: Doberlet predsednikom, Gerber namestnikom, Ahčin blagajnikom; odborniki pa: Hinterlechner za Ljubljano, M. Staré in Jäger za Gorenjsko, Petrič in Reismüller za Notranjsko, Saxer in Trošt za Dolenjsko; namestniki so: Adamič, Jurca in Adlešič.

(V bogoslovno semenišče ljubljansko) so doslej sprejeti: 1. Gnidovec Ivan iz Ajdovice, 2. Jerše J. iz Smartna, 3. Prelesnik Matija iz Dobrepolja, 4. Novak Josip iz Podzemlja, 5. Preželj Luka iz Bohinjske Bistrice, 6. Koprivec Peter iz Škofje Loke, 7. Jare Alojzij iz Ajdovice, 8. Benedičič Jakob iz Škofje Loke, 9. Erker Josip iz Stare Cerkve (Mitterdorf) pri Kočevju, 10. Tič Lovrenc iz Moravé, 11. Michelič Ivan iz Semiča, 12. Kejžar Ivan iz Sorice, 13. Svigelj Josip iz Borovnice, 14. Širnik Ivan iz St. Vids, 15. Pléšic Anton od sv. Katarine.

(Premembe v kapucinski provinciji.) P. Edvard Benc var gre v Knittelfeld za gvardijana; P. Alfonz V. k. kapucij postane vikar v Celju in kurat v bolnišnici; P. Donat Zupančič gre v Sv. Krž; P. Aleksander Mamie gre v Sv. Krž; P. Friderik Inglič postane gvardijan v Sv. Kržu; P. Hilarij Perpar gre v Škofjo Loko; P. Rafael postane načelnik v Gorici; P. Bonaventura Horvati gre v Hartberg; P. Gabrijel Bajec gre v Wolfsberg; P. Kajetan Dvoršek gre v Knittelfeld; P. Lambert Lanžuner gre za gvardijana v Celovec. Na novo zastavljeni so: P. Emanuel Drevenšek v Celju; P. Janez Er. Ažbe v Celju; P. Sigmund Wagner v Lipnici; P. Karol Kemperle v Švanbergu; P. Hiacint Šalamun v Lipnici; P. Metod Mišič v Škofji Loki; P. Gerhard Burčar v Wolfsbergu; P. Auaklet Valtl v Lipnici.

(Duhovniške premembe v lavantinski škofiji.) Umrl je dne 11. t. m. č. g. Al. Simonič, duhovnik v pokouju, na Kapeli; č. g. M. Gabere gre od Sv. Križa na Murskem polju za provizorja v Vojnik, č. gosp. Josip Kostanjevec iz Dobove k Sv. Marjeti ob Pesnici, č. g. Ivan Pavlič iz Sevnice na Hajdinjo, č. gospod Fr. Kocpek k Svetemu Štefanu pri Zusmu, Ivan Zdravec k Svetemu Jakobu v Galiciji, J. Sušnik v Dobovo. Nameščeni so č. gg. novomašniki: Ivan Debršek pri Sv. Frančšku v Stražah, J. Horjak pri Sv. Martinu poleg Slov. Gradca, Jak. Kranjc v Zibici, A. Lanjšič na Kalobju, Fr. Lom pri Sv. Ruperta nad Laškim, Jos. Mihalič pri Marij. Devici na Velik. Anton Podvinski v Sevnici, Frid. Golob v Lubah, A. Šebat v Vitanju, Mat. Valpotič pri Sv. Petru v Gor. Radgoni in Jos. Weixl na Murskem polju.

(Stari srebrni denar.) namreč tolarji po jeden ali dva stara goldinarja, dvajsetice, lire, petice, groši in drugi denar, kovan še po konvencijski novčni meri, bode se za polno vrednost sprejemal le še do konec leta 1892. Od novega leta naprej c. k. blagajne ne bodo več sprejemale tega denarja.

(Tržna cena v Mariboru.) Pšenica 5 gld. 80 kr. do 6 gld. 20 kr., rž 4 gld. 20 kr. do 60 kr., ječmen 3 gld. 90 kr. do 4 gld. 30 kr., oves 2 gld. 70 do 90 kr., koruza 4 gld. 50 do 80 kr., proso 4 gld. 40 do 50 kr., hajdina 5 gld. 20 do 50 kr., fižol 5 gld. 50 kr. do 6 gld. 50 kr., vse po hektolitru; kilo govedine 52 do 64 kr., teletine 52 do 64., ovčetine 36 do 40 kr., svinjetine sveže 54 do 60 kr., povojene pa 70 do 80 kr.; liter pšena hajdinskega 13 do 14 kr., prosenega 10 do 12 kr., ječmenega 10 do 12 kr.; kilo graha 24 do 26 kr., leče 30 do 32 kr., luka ali čebula 6 do 7 kr., česneka 24 do 25 kr., putra 90 kr. do 1 gld. 50 kr.; liter mleka svežega 10 kr., posnetega 8 kr.; jajce 2 kr.

Prilodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 22. septembra zvečer.

Loterijske srečke.

Dunaj, 27. avgusta:	63,	12,	65,	32,	19.
Gradec 27. avgusta:	90,	41,	84,	10,	12.
Praga 24. avgusta:	82,	33,	17,	34,	39

Tržne cene v Ljubljani

dne 27. avgusta.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	6	23	Špah povejen, kgr.	—	64
Reš,	5	18	Surovo maslo,	—	74
Jedmen,	4	23	Jajce, jedno	—	2
Oves,	2	62	Mleko, liter	—	10
Ajda,	6	04	Goveje meso, kgr.	—	62
Proso,	4	87	Telečje	—	54
Koruz,	4	46	Svinjsko	—	64
Krompir,	2	70	Kostrunovo	—	36
Leča,	10	—	Pišanec	—	40
Grah,	10	—	Golob	—	17
Fižol,	8	—	Seno, 100 kgr.	1	69
Maslo, kgr.	—	88	Slama,	1	60
Mast,	—	66	Drva trda, 4 kub. mtr.	7	—
Špah sveč,	—	56	" mehka,	4	80

Jos. Cotman,

pleskar, lakirar in napisni slikar, 172 (17)

v Ljubljani, na Bregu št. 6.

se priporoča sl. občinstvu v mestu in na deželi v lično izvršitev vseh v njegove stroko spadajočih del, posebej se priporoča gg. obrtnikom (rokodelcem) v izvršitev imenskih in raznih napisov. Delo solidno, trajno in cene nizke

Ravnokar je v novi izdaji izšla knjiga: 45 3-3

!! Popolni molitvenik !!

Pot v nebesa
ali
življenje udov III. reda
sv. Frančiška Seraf., ki
med svetom živi.

Spisal
O. Nikolaj Mežnarič,
frančiškan v Mariboru.

IV. neizpremenjeni natis.

V Ljubljani, 1892.

Založila „Katol. Bukvarna“.
Tisk „Katol. Tiskarne“.

!! PIPER TRETJI REDI !!

554 strani, v usnji vez. gld. — 90, z zl. obrezo gld. 1-20.

Med slov. molitveniki najpriljubljenejša knjiga njena nizka cena jo priporoča v obilno razširjatev temveč, ker so vse druge knjige III. reda razprodane.

Najnižje cene

Preobleke

L. Mikusch,

Kovarna delavkov,

Ljubljana, Mesni trg št. 15.

Popravila

Skidno

Največ izdaj

18 21-14

Podpisani usoja si prečast. duhovščini, spošt. uradnikom in glav. občinstvu v mestu in na deželi priporočiti se v najtrajnejše izdelovanje

duhovniške obleke

uradniške obleke (uniforme).

uradniške drž.-želez. obleke,

uradniške zas.-želez. obleke,

civilne vsakovrstne obleke

po poljubnem kroju prirejene, izdelane iz zajamčeno izvrstnega blaga po primerno nizki ceni. Najrazličnejše blago imam vedno v zalogi 66 (10-4)

Velepospovojanjem

Fr. Cassermann

v Ljubljani, Šelenburgove ulice 4.

Ravnokar je izšla knjižica

68 3-3

Stara božja pot na Dobrovi pri Ljubljani.

Spisal ANTON LESJAK, dobrovski kapelan.

Stane 13 kr. in se dobiva v **Katoliški bukvarni** v Ljubljani in pri pisatelju samemu na Dobrovi.

Tinkturo za želodec

pripravlja lekarnar Gabrijel Piccoli. 261 7

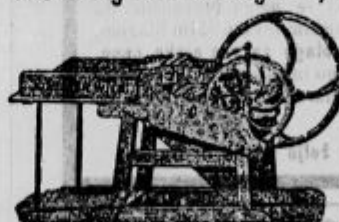
Ta tinktura za želodec je sredstvo, ki lahko, vendar zdatno krepeča opravi probavnih organov in pospešuje odprt život. Dr. Hager, doktor filozofije in medicine itd. itd. v Frankobrodu n. O., in prof. Knapitsch, zapriseženi sodnijski kemik v Ljubljani, sta to tinkturo za želodec kemično analizovala in soglasno našla, da ni drastično sredstvo.

Izdelovatelj razpošilja to tinkturo v zabojčkih po 12 steklenic in več. Zabojček z 12 steklenicami stane gld 136, s 24 gld 260, s 36 gld 384, s 44 gld 426, 55 steklenic tehta 5 kg. s poštno težo in velja gld. 526, 110 steklenic gld. 1030. Poštnino plača vedno naročnik. — 1 steklenica 10 kr.

Piccolijeva lekarna „Pri angelju“
v Ljubljani, Dunajska cesta.

Vnanja naročila se proti povzetju svote točno izvršujejo.

Vse stroje za kmetijstvo, vinarstvo in sadjarstvo,

mlatilnice, čistilnice za žito, triérje, slamoreznice, mlne za sadje, stiskalnice za sadje in vino, za grozdje, kakor vse druge stroje in pripave za kmetijstvo, vinarstvo in sadjarstvo itd. priporoča v najnovjši in najboljši obliki, po ceni:

IG. HELLER, DUNAJ,

Praterstrasse 78.

Illustrirani zapiski in pohvalna pisma v hrvaškem, nemškem, italijem in slovenskem jeziku po zahtevanju brezplačno in franco. — Časnik poskušajte — garancija, upadni pogoj.

Kopaj mišinsko ceno!

Spreten,

zanesljiv mož, ki bi prevzel lahko izvedljivo dobro zastopstvo, se išče. Ponudbe z naslovom »zastopstvo Haasenstein & Voglerju v Monakovem.

2 do 300 mark

na mesec more zaslužiti vsakdo, z razprodajo in ponudbo splošno rabnega blaga. Ponudbe z naslovom „Rentable“ Haasenstein & Voglerju v Monakovem. (38)

Umetne zobe in zobovja

stavlja na način, ki ne provzroči nikakih bolečin, ter opravlja vse **zobne operacije** in **zobna plombovanja**

A. PAICHEL,

(11) **zobozdravnik**
pri Hrdeckega mostu I. nadstropje.

Primerna darila!

priporoča uljudno

Fran Čuden,

urar,

preje **J. GEBÄ,**

v Ljubljani, Slonove ulice št. 11,

ter vabi uljudno preč. duhovščino in sl. občinstvo na ogled svoje **velike izborne zaloge** najraznovrstnejših

žepnih ur, zlatih, srebrnih in nikelnatih, stenskih ur s nihalom, ur s stojalom in ur budilnic (Weckeruhren), ur s godbo in godbenih valčkov v ličnih politiranih omaricah, raznovrstnih verižic, prstanov in uhanov.

Cene žepnim uram so naslednje:

Najfinejše nikelnate ure	od glđ. 3.80 do 6 —
srebrne ure s ključem	7.50 — 10 —
srebrne remontoir - ure	7.50 — 12 —
iste z dvojnimi oklepom	9 — 18 —
zlate ure za dame	16 — 35 —
zlate ure za gospode	24 — 130 —

Garantiram povsem za poštenost pri meni kupljenega blaga; za zanesljivost mehanizma pa poldrugo leto jamčim. — Cenjeni naročniki se mogó prepričati, da moje blago ni zamenjati z dunajskim tovarniškim blagom, vzlie temu, da **predajem dobro blago za res nizke cene.**

Popravila izvršujem točno in zanesljivo ter jamčim za dobro izvirbo — Vnanzim naročnikom postrežem po želji z obratno pošto. 17-10 205 38 22

Illustrirani ceniki na želje gratis in franko.

III. zvezek: POVESTI

Andrej Kalan

izšel je ravnokar ter se dobiva komad 20 kr., po pošti 23 kr. v Katoliški Bukvarni in Tiskarni v Ljubljani. — Tudi II. zvezek je še v zalogi.

Artur Folakovski,

c. kr. okr. živinozdravnik za okolico ljubljansko,

stanuje od meseca avgusta t. l. naprej v Kolizeju vr. šte. 135.

Zahtevajte povsodi pri nakupovanji izrecno neprekosljivega

Barthelovega pristnega karbolineja

kateri edini dá lesu tri- do štirikratno trpežnost in lično rujavo barvo. Barthelov karbolinej je zanesljivo sredstvo proti živinskim nalezičljivim boleznim, senu, proti nadležnim muham, podganam, mršesom, dalje vlažnim stenam itd. — Cenik in opis uporabe zastoj. 5 Kilo po pošti glđ. 1.50. — Razpošiljam tudi

mast za vozove in usnje, strešni klejni papir, patentovano strjeno smolo, olja za stroje itd. najceneje. — Trgovina je bila ustanovljena l. 1761.

36 (5-5)

M. Barthel & Comp.,
Dunaj, X., Keplergasse 20 32.

NOVO NOVO

Schick M., specialist na Dunaji, I., Gold-

gasse št. 3, priporoča trpečim vsled kile 35 (10-5)

elast. kilne pasove (Bruchbänder)

izdelane po najnovjših predpisih in najpripravniše, kateri zabranjajo povečanje bolečin; za enostransko porabo glđ. 5 — do 8 —, za dvostransko glđ. 9 — do 15 —

Za hudo trpeče (reponirbar) prav pripravi so moji **elastični pasovi s premikajočim se klopčičem**, enostranski glđ. 4.50 do 7.50, dvostr. glđ. 8.80 do glđ. 15 — Pri naročitvah, katere se izvrše po povzetji, označi se kakovost bolezn

v kovač v Ljubljani, Marije Terzije cesta št. 6, priporoča preč. duhovščini in sl. občinstvu izborne svoje zaloge najraznovrstnejših

Šiška Fr., rezije cesta

5 v o z 22 po niskih cenah. 61 (6-5)

v Ljubljani, Kolodv. ulice 24,

izdelnje in priporoča

Košir Ant., jermena za stroje

iz najboljšega jedrnatega unja kovčoge in torbice po najnižji ceni. Na pisumena vprašanja odgovarja točno, cenik in risbe na željo zastoj. 62 (6-5)

Velika 50 krajevska loterija.

Žrebanje

že 15. oktobra.

Glavni dobitok

75.000 glđ.

39 3-1 Srečke à 50 kr. priporoča:

J. C. Majer v Ljubljani.